

saadant Dienvidnes Opfattelse af de forskjellige Forhold, som her komme i Betragtning. Det har derfor været mig beehnderligt at høre de Bemærkninger, der ere fremkomne om, at man ikke skulde lade Missionairene blande sig i Landets Anliggender, og hvilke fordærvelige Følger deraf vilde fremkomme; thi det er der her aldeles ikke Tale om. Jeg maa gjøre opmærksom paa, at Grønland har et verbøsligt Regimente, nemlig den grønlandste Handel, og derhos et geistligt Regimente, der repræsenteres ved Missionen, og jeg maa tilføie, at der vistnok neppe gives nogen Regjering, der med større Omhyggelighed vaager over, at der ikke skal stee hierarkiske Indgreb i dens Rettigheder end netop den grønlandste Handel. — Der er imidlertid Spørgsmaal, der kunne være Gjenstand for Tvivl; saaledes anseer f. Ex. den grønlandste Handels Bestyrelse sig for berettiget til at forbyde sine Betjente at indgaae Giftermaal uden speciel Tillabelse af den. Ministeriet for Kirke- og Underviisningsvæsenet giver dem naturligtvis gjerne Lov til at gifte sig og ønsker ikke, at der skal lægges dem Hindringer i Veien derfor, da der derved let kan fremstaae mange forkeerte Forhold — der kan saaledes opstaae forskjellige blandede Spørgsmaal, som kunne blive Gjenstand for Undersøgelse og Overveielse. Ministeriet for Kirke- og Underviisningsvæsenet er saaledes ikke Herre i Grønland; det er den grønlandste Handel, der forterer under Indenrigsministeriet, og om Indgreb i dens Regimente er her ikke Tale. Jeg troer saaledes, at det under enhver Omstændighed vil findes naturligt, at naar man har en Afdeling af Kirken, der staaer saa isoleret, at man da kan ønske den besøgt og bereist af en Mand, som man har Tillid til, og modtage Indberetning fra ham. Men desuden er her endnu et andet Forhold tilstede, som endnu mere fremkalder dette Ønske, og det er den Utilbøielighed, der findes hos danske theologiske Kandidater til at gaae op til Grønland; herved opstaaer en dobbelt Række af Betragtninger. Det er unegteligt, at det at bruge danske theologiske Kandidater til Missionaire har havt sine Ulemper; det grønlandste Sprog er yderst vanskelig, og at det af Alt, hvad der maa kunne fordres af den Mand, der skal paavirke

Folkets religiøse Sind, først er en ubetinget Nødvendighed, at han er tilfulde inde i Sproget, deri er jeg fuldkommen enig med de ærede Herrer. Dernæst ere Grønlanderne store Troenikere; det er et let bevægeligt, musikalsk Folk med stor Sands for Alt, hvad der er latterligt. Det kan derfor lidt gjøre en uheldig Virkning, naar en saadan Mand, der kommer dertil, ikke er udrustet med et fuldkomment Kjendskab til Sproget; — det er altsaa ganske naturligt, at man herved kommer ind paa den anden Dei, der viser sig at være den naturlige. Hvad det her dreier sig om, er ikke den egentlige Missionsvirksomhed, men at uddanne Landets egne Børn til Geistlige; det er det store Hovedspørgsmaal, som egentlig ligger for, og med Hensyn til hvilket en Undersøgelse paa Stedet kunde være særdeles ønskelig. Jeg anseer det for at være det egentlig rette Tegn paa, at Kristendommen har faaet tilbørlig Fremgang, naar man af selve Befolkningen kan uddanne de Lærere, som ere nødvendige. I denne Henseende har man heller ikke paa nogen Maade været forsømmelig; thi man har søgt ved Oprettelsen af Seminarier at danne Kateketer og disse trække i Virkeligheden en stor Deel af det grønlandste Ræs, om jeg tør udtrykke mig saaledes. Men Spørgsmaalet er, om man ikke skal gaae et Skridt videre, om man ikke ialtsald kunde uddanne de meest fremragende af de grønlandste Kateketer saaledes, at den præstelige Virksomhed i Grønland kunde betroes dem. I denne Henseende maa jeg bemærke, at for min Opfattelse staaer Forholdet saaledes, at man altid maa lempe sig efter det Folks Tarv, som man har med at gjøre; allerede med Hensyn til Island sænker man sine Forbringinger ikke ubetydeligt til den Udvikling og Uddannelse, som man forlanger hos de islandste Præster, da det ellers vilde være umuligt at staae dette Land Præster; det vilde derfor efter min Mening være en Modsigelse i den Henseende at stille større Forbringinger for Grønlands Bedkommende, end man nu gjør for Islands. Men Sagen vækker imidlertid nogen Betænkelse, og det er den, at vi have to Race i Grønland, nemlig den kaukasiske eller den europæiske Race og den eskimoiske Race. Forholdet mellem disse to Race udvikler en Ra-